

ת"פ 40444/07/13 - מדינת ישראל נגד מחמוד סלאימה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40444-07-13 מדינת ישראל נ' סלאימה
בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמוד סלאימה

הנאשם

הכרעת דין

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") בכך שביום 20.7.13 בסביבות השעה 00:20, באזור שער הפרחים בירושלים, זרק הנאשם בקבוק זכוכית (להלן: "**הבקבוק**") על כוח שוטרים שעבר במקום. השוטרים ניגשו אל הנאשם והודיעו לו שהוא עצור. הנאשם התנגד למעצרו והדף את ידו של השוטר נווה.
- בתשובתו לאישום כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, וטען כי הוא לא זרק את הבקבוק לעבר השוטרים.

ראיות הצדדים

- מטעם התביעה העידו ארבעה אנשי משטרה. סמ"ש אביעד כהן (להלן: "**השוטר כהן**" או "**כהן**") ומפקח נווה מזרחי (להלן: "**השוטר מזרחי**"), אשר נמנו עם הכוח שהיה במקום האירוע (להלן ביחד: "**השוטרים**"). רס"ר איאס פלאח חוקר מתחנת מרחב דוד (להלן: "**החוקר**") אשר חקר את הנאשם ואסף חומר ממצלמות אבטחה באזור. באמצעות החוקר הוגשה הודעת הנאשם **ת/2**. כמו כן העידה רש"ט אווה מילשטיין נציגת מבט 2000 (להלן: "**השוטרת**") אשר באמצעותה הוגשו הסרטונים המתועדים בדיסק **ת/1**.
- הנאשם העיד להגנתו וכן הוגשו מטעם ההגנה מפות של מקום האירוע **נ/1**, **נ/4-7/נ**, תמונה של הנאשם לאחר מעצרו **נ/3** ומזכר שרשמה השוטרת **נ/4**.

המחלוקת בין הצדדים

- אין חולק על כך, שהשוטרים עצרו חשוד דקות מספר לאחר זריקת הבקבוק לעבר השוטר כהן במרחק של כמה עמוד 1

מאות מטרים ממקום הזריקה. טענות ההגנה נסמכות על הקושי לסמוך על הזיהוי של הנאשם בידי השוטר כהן, ועל השאלה האם הנאשם הוא החשוד שנעצר בסופו של דבר בידי השוטרים והוא זה אשר זרק לעבר השוטר כהן את בקבוק הזכוכית.

6. בנוסף טוען ב"כ הנאשם למחדלים שנפלו בחקירת המשטרה את האירוע. דברים אלו אמורים, בראש ובראשונה, ביחס למחדלה של המשטרה אשר לא חקרה את השוטרים שהיו עדים לזריקת הבקבוק לעבר השוטר כהן, כאשר, לטענתו, עדותם רלוונטית להוכחת זריקת הבקבוק שכן הם עמדו סמוך לשוטר כהן בזמן האירוע. עוד מלין ב"כ הנאשם על כך שהשוטר כהן לא מצא לנכון להודיע בתחנת המשטרה כי במקום קיימים שבירי זכוכית ומשכך לא נאספו ראיות בזירה. בנוסף, טוען ב"כ הנאשם למחדל נוסף, בכך שלא נבדקו כל מצלמות האבטחה במקום, זאת על אף שהרחובות בהם התרחש האירוע מרושתים מצלמות אבטחה. לטענתו, קיימת מצלמה במקום הנקרא "בית הפרחים", אשר נמצאת בקו ישיר למקום בו התרחש האירוע ולא ברור מדוע מצלמה זו לא נבדקה, מה גם שבסרטון שצולם ממצלמה זו ניתן לראות אדם אחר לובש מכנסיים לבנים זורק חפץ הדומה לבקבוק, לעבר השוטרים. ב"כ הנאשם סבור כי בכך שלא הובאו בפני בית המשפט כל סרטי המצלמות המוצבות באזור, על מנת שניתן יהיה לראות את סדר התרחשות הדברים במלואן, לא ניתן לקבוע כי הנאשם הוא זה אשר ביצע את המיזחס לו.

דין

7. לאחר ששמעתי את העדויות, צפיתי בסרטון ועיינתי ביתר הראיות שהוצגו בפני, החלטתי לתת אימון מלא בגרסת השוטרים ולדחות את גרסת הנאשם, ולהלן נימוקי.

סוגית הזיהוי

8. בשאלת זיהויו של הנאשם עולות שתי שאלות. הראשונה היא כי לא הוכח שהנאשם אשר עומד לדין הוא זה אשר נעצר במועד האירוע, שכן בשום שלב לא הצביעו השוטרים על הנאשם כמי שנעצר על ידם. שאלה זו נטענה לראשונה על ידי ב"כ הנאשם בשלב הסיכומים. השניה נוגעת לפער הזמנים בין מעשה העבירה לבין שלב הזיהוי והמעצר, כאשר תיאור לבושו של הנאשם אינו ייחודי ובמקום נמצאו אותו זמן אנשים רבים, ולכן סבור ב"כ הנאשם שנתונים אלה פגמו ביכולתו של השוטר כהן לזהות את הנאשם, ומכאן שלדידו לא ניתן לבסס עלפי עדותו, הרשעה. להלן אדון בכל אחת מן הטענות:

האם הנאשם שעומד לדין הוא זה אשר נעצר על ידי השוטרים

9. כאמור, טענה זו הועלתה לראשונה על ידי ב"כ הנאשם בסיכומיו. בתשובתו לאישום מסר ב"כ הנאשם כי אין בפי הנאשם טענת אליבי. למעשה, מנסה ב"כ הנאשם להיאחז בטעותה של ב"כ המאשימה אשר לא שאלה את השוטרים באופן פוזיטיבי לשמו של האדם אותו עצרו, ובכך שלא נערך דו"ח אשר מעיד כי הנאשם העומד לדין הוא אותו אדם שנעצר בליל האירוע. ראשית, הנאשם בחקירתו במשטרה אישר כי היה במקום בזמן האירוע (ר' ת/2 ש' 4) ואף אישר כי השתתף בהתנגדות למעצר בחורים אחרים שהיו במקום (שם ש' 7) וכן אישר כי הוא נראה

בסרטונים ומתאר את מעשיו שם כאשר החוקר מציג בפניו את הסרטונים המתועדים בת/1. זאת ועוד. אמנם לא נשאלו השוטרים לשמו של אותו חשוד שעצרו אולם השוטר כהן, אשר עליו נזרק הבקבוק והוא זה אשר זיהה ישירות את הנאשם התייחס לזהותו של הנאשם וציין כי הנאשם אשר יושב על ספסל הנאשמים הוא זה אשר היה באירוע: **"...בזמן המעבר ברחוב הם סומונו על ידי כמה נערים שאחד מהם הבחור שנמצא פה..."** (ר' עמ' 8 ש' 21-22 ההדגשות שלי ח.מ.ל.).

לסיכום נקודה זו, אפנה להלכה שהפכה לאבן פינה ביסוד ההליך הפלילי, הקובעת, כי אל לעוסקים במלאכת הקודש של בירור עבירות פליליות, לעשות בהליך הפלילי "כבמשחק אשקוקי", בו כל פגם שנפל לכאורה, אצל צד אחד, יהפוך את הקערה על פיה לטובת הצד שכנגד.

לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון, בדנ"פ 4603/97 משולם נ' מי, נא(3) 160;

"על העקרונות שהיו לאבן הפינה שביסוד ההליך הפלילי, עמד בית-משפט זה מראשית הקמתו ועד לימים אלה פעמים רבות. עוד בע"פ 1/48 סילוסטר נ' היועץ המשפטי [13], בעמ' 18, באו עקרונות אלה לידי ביטוי בדבריו הנכוחים של הנשיא זמורה: "...הפרוצידורה הפלילית על דיניה מכילה לטובת הנאשם תריס בפני עיוות-דין. רוצים לתת לנאשם את מלוא ההגנה ההוגנת. אבל אסור לסלף את הרעיון הבריא הזה על-ידי הפרזה בפורמליות. פרוצידורה פלילית טובה צריכה בוודאי לתת לנאשם את מלוא ההגנה, כדי למנוע עיוות-דין, אבל הדין הפלילי אינו צריך לקבל צורת משחק אשקוקי שבו מהלך אחד בלתי נכון קובע את גורל המשחק. תפקיד הדין הפלילי - להוציא כאור משפט..."

האם היה הנאשם מעורב באירוע או שמא טעה השוטר כהן בזיהוי

10. השוטר כהן סיפר בבית המשפט על ההתרחשות בליל האירוע ונתתי אמון מלא בעדותו אשר היתה קולחת ונהירה והיה ניכר כי מדובר בשוטר ותיק ומנוסה אשר מעיד באופן ברור וחד על ההתרחשות. השוטר כהן סיפר כי הגיע למקום לצורך ביצוע משימה שגרתית, שמטרתה פתיחת ציר הגיא ומענה להפרעות לסדר הציבורי. לדברי כהן בזמן שעבר ברחוב סעדיה, יחד עם שני טירונים שהתלוו אליו לתגבור, זיהה כמה נערים וביניהם הנאשם (ר' עמ' 8 ש' 21). כהן סיפר כי בזמן שהמתין באזור שער הפרחים במקום שנקרא "בית הפרחים", החל המון לרדת מכיוון "פונדק ההודים" לכיווןם ונזרקו לעברם מספר אבנים. לכן הורה לצוות עליו פיקד לעלות על מיגון גבוה ולהיצמד לצד השמאלי של הרחוב לכיוון החנויות. כהן ציין כי העביר דיווח לחפ"ק משמרת וזה ביקש מכהן להקפיא מצב שכן הוא בדרכו אליו. כהן תאר את שארע בזמן ההמתנה: **"באותה עת חיכינו שהצוות יצא מבית הפרחים עם העצורים, מה קרה שהם התחילו לרדת מהחומה יש שער ברזל שהם היו צריכים לפתוח אותו באותו רגע שמעתי את ההמון שירד מפונדק ההודים לרחוב שער הפרחים שזה מרחק של 20 מטר מהכוח שלנו באותו רגע ניתקתי מהכוח לכיוון אמצע הרחוב, אני בתור מפקד ניתקתי מהכוח באמצע הרחוב לראות מה התרחש מולנו מה הכמות של האנשים שמגיעים מולנו ולדעת מה יקרה בהמשך עד שהחפ"ק יגיע אלינו ולתפוס (צ"ל "ויתפוס" ח.מ.ל.) פיקוד על האירוע. באותה עת שיצאתי לאמצע הרחוב זיהיתי את הבחור שירד מפונדק ההודים כשהוא ראון (צ"ל "ראשון" ח.מ.ל.) וזורק בקבוק זכוכית לעברי, אני הייתי היחידי באמצע**

הרחוב וזותי שמאלה שלא יפגע ביי" (ר' עמ' 9 ש' 8-1). השוטר כהן ציין כי הנאשם היה מוכר לו שכן, כפי שהעיד קודם, אותו בחור חסם את דרכו כאשר היה ברחוב סעדיה יחד עם שני טירונים (ר' עמ' 9 ש' 10) והוא זיהה אותו על פי תיאור לבוש: **"הבחור שזרק עלי בקבוק זכוכית ואני זיהיתי אותו בוודאות לאחר שזותי הצידה כדי לא להיפגע, זיהיתי את מבנה גופו שהיה בינוני בריא עם תיאור לבוש של קפוצ'ון עם פסים לבנים בצדדים ומכנס שחור, טרנינג שחור, וכובע לבן"** (שם ש' 13-15). השוטר אף ציין כי על אף שהאירוע התרחש בשעת לילה מאוחרת זיהה היטב את הנאשם שכן הרחוב היה מואר: **"...יש שם תיאורה של הרחוב מחוץ לשער יש פרוז'קטור והייתה תיאורה של החנויות. זאת הייתה גם תקופה של חג הרמדאן שהכל היה מקושט באורות (שם שם ש' 17-18).** וכן ציין כי המרחק בינו לבין הנאשם היה כ- 20 מטר (ר' עמ' 10 ש' 7). כמו כן ציין השוטר כי הנאשם היה הבולט מבין המתפרעים: **"הוא היה הבולט, הדומיננטי שהיה מלפנים והתאורה הייתה שם טובה מאוד. לא היו עוד אנשים בינינו. היה שטח מת"** (שם ש' 9-10).

השוטר כהן לא הסתיר את העובדה כי איבד קשר עין עם הנאשם, אולם ציין כי זכר היטב את פרטי הלבוש ומבנה גופו של הנאשם וכי דיווח על כך מיד לחפ"ק אשר הגיע למקום ובסופו של דבר נתקלו בנאשם כעבור דקות בודדות ועצרוהו: **"דיווחתי שנזרק עלי בקבוק זכוכית ליד פונדק ההודים. ושזיהיתי תיאור לבוש של הבחור ומבנה גופו. מכאן החפ"ק מגיע אלי שוב פעם ושואל אותי בוודאות אם זיהיתי את הבחור ותיאור לבוש שלו עניתי לו אני זוכר תיאור לבוש, כמו שאמרתי טרנינג שחור עם פסים לבנים, כובע לבן, שאלו אותי אם ראיתי לאן הוא הלך אמרתי לו שלא כי איבדתי קשר עין, הסתובבנו חזרה עם הפנים לכיון שער הפרחים במטרה להיכנס לעשות סריקות במקום ומאותו רגע יצא הבחור העונה לתיאור מול הפנים. בא לכיוון שלנו. זיהיתי את הבחור הצבעתי אליו לחפ"ק אמרתי עליו זה הבחור שאני ראיתי אותו בוודאות. הוא שאל אותי אם אני יודע בוודאות שזה הבחור עניתי לו שכן והוא הורה לי לעצור אותו נגשתי אל הבחור יחד עם הצוות שהיה איתי עם כל האנשים שהיו בחוץ הודעתי לו שהוא עצור עקב זריקת בקבוק זכוכית והבחור ענה, החל להתפרע ולצעוק זה לא אני ולהניף ידיים באוויר וכך תפסתי לו את היד, החפ"ק תפס לו את היד השניה יחד עם עוד שוטרים השתלטנו עליו הוא המשיך להתפרע לאורך כל הדרך עד התחנה, ושם הצלחנו להשתלט" (ר' עמ' 9 ש' 25- עמ' 10 ש' 3).** השוטר כהן העיד כי מהרגע שניתק קשר העין בינו לבין הנאשם עד שהבחין בנאשם יוצר משער הפרחים, עברו כדקה שתיים (ר' עמ' 10 ש' 5 וכן עמ' 16 ש' 13-14). זאת ועוד, השוטר דחה מכל וכל את טענתו של ב"כ הנאשם לפיה לא ראה את הנאשם זורק לעברו את הבקבוק, אלא סימן אותו עוד קודם כבחור הדומיננטי שבחבורה וכאשר יצא במפתיע לאמצע הרחוב הסיק מסקנה שגויה לפיה אותו בחור זרק לעברו את הבקבוק והשיב לו: **"זאת טענתך. אני לא יודע על זה. כשראיתי את הבחור מניף את היד וזורק את הבקבוק. אם הייתי רואה את הבקבוק רק בשלב שהוא עף באוויר יכול להיות שהטענה שלך נכונה אבל זיהיתי את הבחור זורק, מניף את ידו וזורק את הבקבוק לעברי"** (ר' עמ' 15 ש' 16-21).

עדותו של השוטר מזרחי, שהיה במועד האירוע חפ"ק, תמכה בדבריו של השוטר כהן וחיזקה אותם. השוטר מזרחי סיפר כי ביקש מהצוות של השוטר כהן להמתין לצוות השני שנמצא על החומות (ר' עמ' 17 ש' 25) בהמשך העיד על שהתרחש לאחר שפגש את השוטר כהן: **"הגעתי לאביעד (השוטר כהן ח.מ.ל), זה היה בתוך חומות העיר העתיקה. יצאנו החוצה בשביל ללוות את המעצר שהיה על החומות ואז בחוץ הוא סיפר לי לפי מה שאני זוכר, הוא אמר לי את התיאור לבוש של חשוד בן מיעוטים, הוא אמר לי בן אדם שלובש טרנינג שחור עם פסים לבנים בצד שמאל, כובע לבן, נעליים לבנות. זרק לכיוון שלו בקבוק זכוכית ופגע ממש צמוד אליו. לאחר מכן, קרוב לאיזה חצי דקה, דקה בערך, קרוב לאחר שהוא סיפר לי את התיאור לבוש, החשוד הזה יצא מכיוון החומות מתוך העיר העתיקה למה שאנחנו קוראים חיצוני שער הפרחים. זה האזור הסמוך לשער מחוץ לחומה והוא**

אמר לי נווה - "הינה זה הוא", הצביע לי עליו, שאלתי אותו מספר פעמים אתה בטוח שזה הוא, הוא אמר לי כן זה בדיוק לפי פירטי הלבוש שסיפרתי לך עליו. שאלתי אותו שוב אם הוא בטוח שזה הוא, הוא השיב בחיוב. הנחיתי אותו לבצע מעצר. ברגע שהוא בא אליו ואמר לו אתה עצור על כך וכך החשוד התחיל קצת להתלהם ולהשתולל להניף את ידיו ופשוט מאוד נאלצנו להשתלט עליו מספר אנשים בתפיסה ולא יותר מזה" (ר' עמ' 17 ש' 27- עמ' 18 ש' 5). דבריו אלה של השוטר מזרחי, שהעיד על הדברים שנאמרו לו על ידי השוטר כהן, באופן ספונטני מיד לאחר שנזרק לעברו הבקבוק, תומכים בעדותו של השוטר כהן על כל פרטיה, הן ביחס לתיאור הלבוש, הן ביחס לניתוק קשר העין והמפגש לאחר כדקה והן למעצר שבוצע ולהתנגדות הנאשם.

לא נעלמה מעיני כי השוטר מזרחי ציין כי החשוד נעל נעליים לבנות, על אף שהשוטר כהן לא העיד על צבע הנעליים אותן נעל הנאשם וכי בעת מעצרו נעצר הנאשם כשהוא נועל נעליים כחולות, אולם לא מצאתי כי מדובר בסתירה מהותית, ראשית משום שהשוטר כהן אשר ראה את הנעלים דייק בדבריו והשוטר מזרחי מסר את מה ששמע מפיו, שנית בהתחשב בעדותם הרציפה והמדויקת של השוטרים אשר היטיבו לתאר את שארע בליל האירוע באופן ברור וסדור.

חיזוק נוסף לעדותו של השוטר כהן מצאתי בגרסת הנאשם, בעת חקירתו במשטרה, אשר הוגשה חלף חקירתו ראשית. הנאשם בדבריו קשר עצמו לאירוע, הוא אישר שהיה במקום, הוא אישר שהלך אחרי השוטרים ביחד עם 20-30 אנשים נוספים, הוא אישר שלבש את אותם בגדים אשר השוטר כהן מתאר וכי רק הוא לבש בגדים כאלה מבין הסובבים אותו, עוד אישר הנאשם שהמקום מואר היטב וכן לא שלל כי נזרק בקבוק בסמוך אליו. הנאשם אף אישר כי התנגד למעצר. (ר' ת/ש' 2, 82, 61-60, 57-56, 31, 25). כך שהנאשם בגרסתו אישר את כל פרטי האירוע מלבד העובדה כי הוא זה אשר השליך את הבקבוק, מכאן יוצא שהשוטר כהן דייק בפרטים אותם מסר.

יוער כי בעדותו בבית המשפט ניסה הנאשם להרחיק עצמו מהאירוע וטען כי המקום אינו מואר וכי לא התנגד למעצרו וזאת בסתירה לדבריו בת/2. (ר' עמ' 21 ש' 29-26, 32-31).

11. לאור כל האמור לעיל, נחה דעתי כי השוטר כהן זיהה היטב את הנאשם מסר פרטים מזהים רבים, וכן דווח תוך כדי האירוע לשוטר מזרחי ומסר לו את פרטי הלבוש של הנאשם. השוטרים, אשר אבד להם קשר עין עם הנאשם, נתקלו בו כעבור זמן קצר ביותר כאשר יצא לכיוון שער הפרחים ועצרוהו.

מחדלי חקירה

12. ב"כ הנאשם הלין על עבודת המשטרה ביחס לאיסוף הראיות. ראשית הלין על כך שלא נחקרו השוטרים אשר גיבו את השוטר כהן והיו עמו כאשר נזרק לעברו הבקבוק. שנית הלין על כך שלא נאספו בזירת האירוע ראיות אשר יש בידן לסייע בזיהוי הזורק. שלשית הלין על כך שלא הובא כל התיעוד המצולם, מהמצלמות הרלוונטיות המוצבות באזור.

העדת השוטרים שתגברו את השוטר כהן ואיסוף הראיות מזירת האירוע

13. בחקירתו הראשית סיפר השוטר כהן כי התנתק מהכוח וצעד **כשהוא לבדו** לעבר מרכז הרחוב (ר' עמ' 9 ש' 8-6). השוטר בחקירתו הנגדית הזכיר את העובדה כי היו עמו טירונים בהקשר אחר, כאשר ציין כי המפגש הראשון עם הנאשם היה ברחוב סעדיה כאשר הנאשם חסם את הטירונים שהיו עמו (ר' עמ' 12 ש' 6-5). כאשר נשאל אם אותם טירונים ראו את הנאשם זורק את הבקבוק השיב: **"אני הייתי היחידי באמצע הרחוב וזיהיתי את הזורק. אל תשכח שיש שם עקומה והם עמדו בעקומה במקום שהם** (הכוונה הטירונים ח.מ.ל.) **לא יכלו לזהות" שם ש' 16-17).** גם בהמשך חקירתו הנגדית כאשר ב"כ הנאשם טוען בפני כהן כי הטירונים הבחינו בבקבוק משיב לו השוטר כהן כי הם לא הבחינו בבקבוק והסביר: **"הם רק שמעו כי הוריתי להם לא לצאת החוצה כי לא רציתי לסכן אותם. הם גם לא מקצועיים כי הם שוטרים חדשים ואתה לא יכול לעבוד איתם באותה יכולת כמו עם שוטרים חדשים (צ"ל "ותיקים" ח.מ.ל.) לכן אני היחידי שיצאתי. הם כן שמעו את הבקבוק מתנפץ על הרצפה" (שם ש' 21-23).**

14. מדבריו של השוטר כהן עולה בבירור כי השוטרים אשר גיבו אותו באותו אירוע, לא ראו את שהתרחש. צודק ב"כ הנאשם כי היה מקום לחקור את השוטרים הטירונים, שכן עדותם היתה יכולה להוסיף ולחזק על עדותו של השוטר כהן ביחס לזריקת הבקבוק, אולם די בעדותו המהימנה של השוטר כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו ולא מצאתי כי מחדל זה מהותי.

לעניין זה ראוי להזכיר את פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 6367/12 בנימין נ' מ"י (ניתן ביום 8.4.13):

"באשר למחדלי החקירה הנטענים; איני סבור כי בפעולות החקירה שטוען המערער כי היה על המשטרה לבצע ולא בוצעו יש ממש או כי אם היו מבוצעות הפעולות היה בהן כדי להצביע על חפותו...גם אם יתכן כי טוב הייתה עושה המשטרה אילו היו ננקטות פעולות החקירה הנטענות הרי שאי נקיטתן אינה מכרסמת ב"יש" הראייתית המשמעותי שיש בו לטעמי די כדי לבסס הרשעה מעבר לכל ספק סביר..." (פס' 18 לפסק הדין).

15. ביחס לשברי הזכוכית בזירת האירוע טען ב"כ הנאשם בפני השוטר כהן כי הוא לא כתב בהודעתו שהבקבוק התנפץ או נשבר. השוטר הפנה להודעתו שם מסר כי הבקבוק נפל לידו במרחק של 20 מטר. השוטר אישר כי לא מצוין בהודעה כי הבקבוק התנפץ ומסר כי הוא יכול להעיד על כך כעת ובהמשך השיב כי לא ציין זאת שכן מדובר בדבר מובן מאליו (ר' עמ' 14 ש' 30). השוטר כהן הסביר מדוע לא נאספו ראיות מהזירה: **"אין לנו מה לאסוף. לא נשאר כלום ממנו. הוא התנפץ. גם באותו רגע אין לנו זמן לאסוף ראיות... גם היו שברים קטנים מידי וגם לא היה לי זמן לקחת את המוצג"** (ר' עמ' 14 ש' 31 - עמ' 15 ש' 1). השוטר כהן ציין מספר פעמים כי היו מספר אירועי הפרות סדר במקום אשר יצרו עומס ובלאגן (ר' עמ' 10 ש' 19, עמ' 11 ש' 24-25 וכן עמ' 14 ש' 32). לא סביר לדרוש משוטר אשר נמצא באמצע אירוע הפרת סדר המונית, אשר מעצם טיבו מלווה בכמות רבה של אנשים ובאי סדר, לעצור באמצע אירוע ולאסוף ראיות. כמו כן מתיאור האירוע וטיב הראיות שהיו במקום, שברי זכוכית, לא נראה כי היה טעם שצוות מז"פ יגיע למקום לאסוף את שברי הזכוכית, שמי יודע אם היו עוד במקום. אציין כי מדובר במקום בו חניות רבות ולכן קשה יהיה לשייך את שברי הזכוכית לאירוע זה או אחר, אם הן לא נאספות באופן מידי, דבר שלא ניתן היה לעשות בשל המהומה והדחיפות שבפיזור ההמון.

16. ב"כ הנאשם הגיש לבית המשפט תמונות של זירת האירוע ומצלמות אבטחה הפרוסות בה. לטענתו התרשלה המאשימה בכך שלא הציגה בפני בית המשפט את כל המצלמות אשר מוצבות באזור.

החוקר העיד בבית המשפט כי במקום בו נזרק הבקבוק לא קימות מצלמות: "...רשמתי כאן כי שאם איפה שלא ניתן לראות זאת בבירור כי מאיפה שזרק בקבוק אין שם כיסוי של מצלמות. זה בדקתי אם מי שאחראי על המצלמות בזמן שראיתי את הצילום" (ר' עמ' 6 ש' 22-20). כאשר נשאל החוקר על ידי ב"כ הנאשם, מדוע לא פנה לבקש מצלמות אבטחה פרטיות אשר ממוקמות בבית הפרחים השיב החוקר: "אני לא זוכר. את המצלמות של בית הפרחים גם אם יש הן מכסות מקום מאוד קטן ואני לא יודע איפה היה האירוע. סביר להניח שאם זה היה רלוונטי היינו בודקים. מניסיון היה שם כל כך הרבה אירועים שאם באמת היה מצלמות שהיו מכסות שם והיו חלק מהרחוב מזמן היינו בודקים. כנראה שזה לא. עברה גם חצי שנה. היו שם הרבה אירועים" (ר' עמ' 7 ש' 13-10). וציין כי כדבר שבשגרה בודקים מצלמות פרטיות ולכן כנראה שלא היה תיעוד רלוונטי במצלמות: "אני לא זוכר אבל אם היו שם מצלמות אפילו לדבר קטן שגרתית הינו משתמשים בהם. יש מצלמה של מועדונים למשל, בתי יהודים בעיקר, קבר דוד, ישיבת התפוצות, ובאופן שגרתית אנו בודקים בלי צו בלי כלום" (שם ש' 19-17). החוקר עמד על כך שכנראה לא היתה מצלמה שכיסתה את האזור שאם לא כן היא היתה נבדקת (שם ש' 21). השוטר ציינה על גבי מפה שהציג לה ב"כ הנאשם את המקומות בהם ממוקמות מצלמות נ/1. השוטר בעדותה ציינה כי לא ניתן לראות את האירוע במצלמות כי ככל הנראה הנאשם עמד מתחת למצלמה:

"ש. בעת הזריקה איפה החשוד עמד.

ת. לא רואים את זה במצלמות. אני לא יודעת כנראה מתחת למצלמה" (ר' עמ' 4 ש' 22-21).

מצפייה בסרטון שהוגש מטעם התביעה ת/1, אכן ניתן לראות כי המצלמה מצליחה לקלוט אירוע של זריקת דבר מה לא ברור (אבן, בקבוק או כל חפץ אחר), וזהות הזורקים אכן מטושטשת, דבר אשר מלמד על כך שהמצלמה לא מצלמת את המקום. בניגוד לטענתו של ב"כ הנאשם כי ניתן להבחין באדם הלובש לבן זורק את החפץ, על אף היות התמונה מטושטשת, ניתן להתרשם כי דווקא אדם לבוש בגדים כהים הוא זה אשר מיידה את החפץ. השוטר נשאלה בדווקנות על המצלמות המצויות באזור שער הפרחים עצמו וציינה כי בבית הפרחים ממוקמת מצלמה אחת בלבד ולא ידעה להגיד אם בבית הפרחים עצמו ממוקמת מצלמה נוספת. השוטר גם העידה כי חיפשה אדם העונה לתיאורו של הנאשם מיידה אבן או בקבוק אולם ציינה כי היו עוד זריקות חפצים במקום וכי העתיקה את כל מה שראתה (ר' עמ' 6 ש' 3). עוד אישרה השוטר כי בשום שלב לא ראתה בחור העונה לתיאורו של הנאשם זורק בקבוק או אבן, דבר המחזק את טענת החוקר כי לא היה ניתן לראות במצלמות שהיו ממוקמות במקום את מעשה העבירה ומשכך לא הובאו.

ב"כ הנאשם ביקש להגיש מזכר שערכה השוטר נ/2. לטענתו השוטר כתבה מזכר נוסף אשר נעלם מהתיק שכן השוטר ציינה כי כתבה לחוקר מזכר בו נכתב כי שמעה בקשר על אירוע ולכן פתחה את המצלמות וראתה את מה שהעתיקה, ומזכר כזה לא קיים בתיק. החוקר, כשנשאל לגבי המזכר, ציין כי ביחד עם הדיסק הגיע אישור מקליט ולא זכור לו שהתקבל דבר נוסף. סבורני כי המזכר אשר קיים בתיק, זהו אותו אישור מקליט אליו מתכוון החוקר וזהו אף המזכר אליו מכוונת השוטר. מדובר באישור, שעל אף היותו פורמאלי, הוא מציין כי נוכח אירוע תקיפת שוטרים בשער הפרחים, הועתקו על ידי השוטר תיעוד מהמצלמות הרלוונטיות לאירוע על דיסק נקי ללא עריכה (ר' נ/2). לא מצאתי

לקבל את טיעונו של ב"כ הנאשם לפיו בתיק קיים מזכר נוסף של השוטרת אשר נעלם. מעדותם של השוטרת והחוקר נראה כי המצלמות הרלוונטיות לאירוע אכן נבדקו. אל לנו לשכוח כי מדובר בלילה בו היו מספר מוקדי הפרות סדר באזור. התמונות שהגיש ב"כ הנאשם המתעדות את המצלמות במקום, אינן מוכחות בהכרח כי המצלמות יכולות לקלוט את האירוע מכל זוויתיו, שכן כפי שהעידה השוטרת יתכן כי הנאשם עמד מתחת למצלמה או במקום בו יש שטח מת (ר' עמ' 4 ש' 22 וש' 24).

זאת ועוד, מעדותו של השוטר כהן ניתן ללמוד כי למקום יש גישה נוספת, מעבר לנכים המוביל לעבר שער הפרחים, אשר יתכן והנאשם יצא ממנו ועל כן לא ניתן לראותו במצלמות (ר' עמ' 11 ש' 7-3). ב"כ הנאשם צילם תמונות של מצלמות עדכניות ויתכן כי מאז שונו סדרי המצלמות במקום, מה גם שהשוטר כהן בעדותו העיד כי במקום כבר הוצבה מצלמה חדשה מאז האירוע: **"לא יודע איפה המצלמה. יש מצלמה חדשה שנבנתה לפני חודשיים על בית הפרחים עצמו שמצלמת 360 מעלות"** (ר' עמ' 10 ש' 31-32). כך, שעל אף העבודה היסודית של ב"כ הנאשם בתיעוד ומדידת הזירה, סבורני כי לא הוכח שהמאשימה התרשלה באיסוף התמונות מכל המצלמות בזירה ולפיכך די היה בראיות שהוצגו בפני כדי לקבוע כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו.

לסיכום נקודה זאת אפנה לדבריו של כב' השופט א' שהם בע"פ 6924/12 עמאר בעא"רני נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 29/10/2013) אשר חזר על דברים בע"פ 5633/12 ביחס למחדלי חקירה:

"כפי שציינתי בע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013), פסקה 46:
"בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית (ראו, בעניין זה, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (21.1.2013); עניין סטרוק, פסקה 106; ע"פ 2404/09 אל חמידי נ' מדינת ישראל (23.6.2010), פסקה 23; ע"פ 4223/07 פלוני נ' מדינת ישראל (29.11.2007), פסקה 20)".

17. לאור האמור לעיל, נחה דעתי כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה במשפט הפלילי, ואשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' אדר ב תשע"ד, 10 מרץ 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.